

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/60/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200972
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200972.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: J. E., bytom Y. D. XXX/X, M. - U., zastúpeného JUDr. Milanom Galandom, advokátom so sídlom Veternicová 12, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Slobody 6, Bratislava, za účasti: Slovenský národný Aeroklub, gen. M. R. Štefánika Aeroklub Martin, so sídlom Letisko Tomčany, Martin, zastúpeného JUDr. Michalom Krnáčom, advokátom so sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21, Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 115/2012 zo dňa 12. apríla 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 101/2012-84 zo dňa 21. júna 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 101/2012-84 zo dňa 21. júna 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 115/2012 zo dňa 12. apríla 2012, ktorým tento potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 02256/2012/SCLVD-z.08141 zo dňa 7. februára 2012 o neudelení súhlasu so zrušením civilného letiska J. - W. a rozklad žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že krajský súd považoval postup žalovaného za správny, keď tento v zmysle zákonnej úpravy začal konanie na podnet žalobcu, dodržal jeho procesné práva, ako podklad pre rozhodnutie o jeho návrhu si vyžiadal zákonom požadované podklady, a to vyjadrenia dotknutých orgánov a obcí a rozhodol na základe ich stanovísk a záväzného vyjadrenia. Konštatoval, že v konaní nebola zistená taká zmena okolností, ktorá by bola zákonným predpokladom pre vydanie žalobcom požadovaného rozhodnutia. Označil za správny názor žalovaného ako i Leteckého úradu Slovenskej republiky, že ak v priebehu obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu došlo k neplneniu

si povinnosti prevádzkovateľa letiska - vyplateniu odplaty za obmedzenie tohto práva, je žalobca oprávnený požadovať primeranú náhradu voči povinnému subjektu. Dodávajúc, že neplnenie si predmetnej povinnosti však nie je zákonom určeným dôvodom a podkladom pre vydanie rozhodnutia o zrušení letiska.

Ďalej uviedol, že nahliadnutím do predloženej kópie z mapy KN, k.ú. J., na ktorej je zakreslená plocha letiska, súd nedokázal identifikovať, ktoré parcely vo vlastníctve alebo spoluvlastníctve žalobcu sú zasiahnuté plochou letiska. Avšak mal za nespochybniteľný predpoklad, že žalobca je spoluvlastníkom parcely zahrnutej do plochy letiska. Z listu Leteckého úradu Slovenskej republiky zo dňa 7. decembra 2011, ktorým sa tento vyjadril ku konaniu, vyplynulo, že podľa dostupných informácií nie je zrejmé, či žalobca je skutočne vlastníkom časti pozemku nachádzajúceho sa pod vzletovou a pristávacou dráhou alebo jej pásom. Z dostupných dát zistil, že ku dňu 3. decembra 2011 je zapísané vlastníctvo žalobcu len k parcele č. XX na LV č. XXXX, pričom toto je vysporiadané len na 50 % a žalobca nie je v liste vlastníctva uvedený ako vlastník. Vyjadril nesúhlas so zrušením letiska a uviedol tiež, že ak prevádzkovateľ letiska neuhradil žalobcovi nájomné - náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, je potrebné, aby sa obrátil so svojím nárokom na náhradu škody na súd v občianskoprávnom konaní, pričom toto nemôže byť dôvodom na zrušenie letiska.

Z administratívneho spisu súd prvého stupňa zistil, že neznámi a dotknutí účastníci boli o konaní a rozhodnutiach informovaní prostredníctvom verejnej vyhlášky v zmysle zákona. Zdôraznil, že okrem žalobcu nepodal žalobu žiaden z opomenutých účastníkov, o ktorých žalobca tvrdil, že im neboli rozhodnutia zákonnou formou doručené. Výslovil, že v súlade s ustálenou judikatúrou v danom smere a zaužívanou súdnou praxou, žalobou môže žalobca žiadať o ochranu len svojich práv, nemôže ňou namietat' nedodržanie práv a právom chránených záujmov ostatných účastníkov konania. Preto krajský súd nemohol prihliadať na námietku žalobcu ohľadom okolností, že za zrušenie letiska boli aj ostatní vlastníci dotknutých pozemkov, ktorým nebolo umožnené prejavit' svoje stanovisko k veci z dôvodu, že neboli riadne informovaní o prebiehajúcom konaní vo veci zrušenia letiska. Dodal, že súd môže preskúmať len porušenie práv a právom chránených záujmov žalobcu konaním správneho orgánu. Zároveň dal do pozornosti, že z obsahu spisu súd prvého stupňa zistil, že správny orgán konal so žalobcom, tomuto riadne doručoval písomnosti a vydané rozhodnutia, preto jeho procesné práva neboli v konaní postupom správneho orgánu porušené.

Následne konštatoval, že žalovaný ako orgán príslušný konať vo veci oboznámil dotknuté inštitúcie a obce s návrhom na zrušenie letiska J. - W., z ktorých všetky vyjadrili svoj nesúhlas s jeho zrušením. Dodal, že svoje záväzné stanovisko k návrhu, ktoré bol žalovaný povinný rešpektovať pri vydaní rozhodnutia, vyjadril aj Letecký úrad Slovenskej republiky, ktorý so zrušením letiska nesúhlasil, pričom z jeho vyjadrení vyplýva, že letisko naďalej plní účel, na ktorý bolo zriadené, nenastali zmeny v jeho využívaní. Verejnoprospešný charakter letiska bol konštatovaný pred jeho zriadením, a keďže od toho času nedošlo k zmene v jeho využívaní, nedošlo k okolnosti, ktorá by bola dôvodom na jeho zrušenie. Ku skúmaniu, či v danom prípade bol na zriadení letiska verený záujem, malo dôjsť pred jeho zriadením. Keďže rozhodnutie o zriadení letiska z dôvodu verejnoprospešného záujmu je právoplatné, mal za to, že súdu neprislúcha v tomto štádiu skúmať, či došlo k naplneniu tohto predpokladu. Ďalej uviedol, že od tohto obdobia došlo na jeho ploche k zhodnoteniu pozemkov vybudovaním vzletových a pristávacích plôch, technických a účelových stavieb, čím dochádza k stretu záujmov vlastníkov pozemkov a vlastníkov stavieb na nich zriadených, ako i ďalších subjektov využívajúcich letisko. Zdôraznil, že všetky predmetné záujmy a teda nielen záujem žalobcu, podliehajú právnej ochrane.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 101/2012-84 zo dňa 21. júna 2013 zrušil, rovnako ako rozhodnutie žalovaného č. 115/2012 zo dňa 12. apríla 2012, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 02256/2012/SCLVD-08141 zo dňa 7. februára 2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne navrhol priznať žalobcovi právo na náhradu trov konania.

Namietal, že žalovaný v správnom konaní nepostupoval v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o

správnom konaní (správny poriadok), keď rozhodoval na základe neúplných a nekompletných podkladov. Rovnako tak mal za to, že sa správny orgán nevysporiadal s právom na vlastníctvo, ktoré garantuje Ústava Slovenskej republiky, ale aj medzinárodné dohovory. Taktiež krajskému súdu vyčítal, že sa nevysporiadal dostatočne s vecou a vyvodil nesprávne právne závery, keď obmedzil svoje preskúmanie len na formálno-procesné „veci“ a nezaoberal sa podstatou, t.j. zákonnosťou, a ani tým, či boli resp. naďalej existujú podmienky na vydanie rozhodnutia o zriadení letiska ako verejného letiska, čím obmedzil právo žalobcu na vlastníctvo.

Následne označil za nesprávny záver súdu prvého stupňa, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie o zriadení letiska z dôvodu verejnoprospešného záujmu je právoplatné, neprislúcha súdu v tomto štádiu skúmať, či došlo k naplneniu tohto predpokladu. Namietal, že v roku 1999 tým, že vlastníci neboli účastní na konaní, bolo konanie nezákonné a odvtedy možno podľa žalobcu hovoriť o stave, ktorý je v rozpore s právom. Zároveň poukázal na skutočnosť, že Okresná prokuratúra Martin podnet, aby sa preskúmalo rozhodnutie Leteckého úradu Slovenskej republiky, ako aj všeobecne záväzné nariadenie schválené mestom Martin odložila s odôvodnením, že vyhlásenie letiska za verejnoprospešné bolo v roku 1999 urobené v súlade s platnými predpismi. Takto postupovala aj Krajská prokuratúra Bratislava, nakoľko od právoplatnosti rozhodnutia Leteckého úradu Slovenskej republiky (20. decembra 1999) v čase podania podnetu uplynuli viac ako 3 roky a teda zo strany prokuratúry nebolo už možné konať.

Ďalej namietal, že krajský súd sa nedostatočne oboznámil s obsahom spisu, keď len mechanicky prebral tvrdenia žalovaného správneho orgánu resp. pribraného vedľajšieho účastníka (prevádzkovateľa letiska). Za nepravdivé označil tvrdenie, že prevádzkovateľ letiska mal donedávna s vlastníckmi pozemkov uzatvorené nájomné zmluvy a v dohodnutých termínoch nájomné uhradil. Za nesprávne pokladal aj tvrdenie, že žalobca je jediný nespokojný vlastník a jediný kto navrhuje zrušenie statusu „verejné letisko“, teda nie letisko. Doplnil, že zoznam ďalších vlastníkov, ktorí sa pridali k žalobcovi a splnomocnili jeho právneho zástupcu, je založený v spise spolu s podpísanými plnomocenstvami, ktorú skutočnosť žalovaný ani súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní nezohľadnili.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd odvolanie ako nedôvodné a neopodstatnené zamietol a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 101/2012-84 zo dňa 21. júna 2013 potvrdil. Uviedol, že s odvolaním žalobcu sa nestotožnil, nakoľko majetkové vzťahy nie sú predmetom konania podľa § 27 zákona č. 143/1998 Z. z. o civilnom letectve (letecký zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Dodal, že konanie na zriadenie, zmenu alebo zrušenie civilného letiska podľa cit. zákona sa nezaobera vysporiadaním majetkových vzťahov k letisku, ale posudzuje názory dotknutých orgánov štátnej správy a obcí, účelnosť letiska, bezpečnosť a ochranu životného prostredia. S konaním o udelenie súhlasu so zriadením, ale nie zrušením civilného letiska je spojené konanie podľa osobitných predpisov, teda stavebné konanie podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon). Dal do pozornosti, že práve v stavebnom konaní podľa § 58 ods. 1 stavebného zákona musí žiadateľ - stavebník preukázať, že je vlastníkom pozemku, alebo že má k pozemku iné právo. Zdôraznil, že rozhodnutia územného alebo stavebného konania na povolenie stavby letiska nie sú predmetom žaloby. Taktiež ani právo na náhradu za užívanie nehnuteľnosti nie je predmetom konania na zrušenie letiska podľa § 27 leteckého zákona, avšak je predmetom hlavne dohody medzi vlastníckmi nehnuteľnosťami a prevádzkovateľom letiska.

Rovnako tak uviedol, že ochrana vlastníckeho práva v situácii, keď je vec súčasťou inej veci a ako taká v užívaní inej osoby ako je vlastník, je upravená v Občianskom zákonníku. Doplnil, že letecký zákon dáva žalovanému a Leteckému úradu Slovenskej republiky právomoc dávať súhlas na zriadenie, zmenu a zrušenie letiska, avšak samotné konanie o zriadení, zmene alebo zrušení letiska nesplnomocňuje ich na ochranu majetkových práv, ktoré sú dostatočne chránené v stavebnom konaní a činnosťou súdov.

S odvolaním žalobcu sa nestotožnil aj z dôvodu, že nie je zrejmé, či žalobca žiada zrušiť rozhodnutie o rozklade a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, alebo rozhodnutia, ktorými bolo povolené zriadenie letiska J. - W., teda napríklad rozhodnutia o zriadení letiska, rozhodnutia v stavebnom konaní a schválenie územného plánu.

Taktiež zdôraznil, že má za to, že súd prvého stupňa preskúmal zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ako aj napadnutého rozhodnutia žalovaného v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Rozsudok súdu prvého stupňa považoval za správny a zákonný, keď tento nezistil žiadne porušenie povinnosti na strane žalovaného. Uviedol, že krajský súd správne skúmal dodržiavanie zákonných povinností správneho orgánu v konaní o vydanie súhlasu so zrušením letiska podľa § 27 leteckého zákona. Následne konštatoval, že súd však nemôže posudzovať účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia tak, ako to žalobca žiada. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd neskúmal existenciu verejného záujmu odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/150/2009.

V závere vyjadrenia uviedol, že súd prvého stupňa jednoznačne vyhodnotil, že v administratívnom konaní boli riadne zabezpečené podklady stanovené v § 27 leteckého zákona a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj rozhodnutie o rozklade boli urobené na základe týchto podkladov, teda žalovaný nevybočil z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 115/2012 zo dňa 12. apríla 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ako správneho orgánu prvého stupňa č. 02256/2012SCLVD-z.08141 zo dňa 7. februára 2012 o neudelení súhlasu so zrušením civilného letiska J. - W. a zamietnutý rozklad žalobcu. Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa § 27 ods. 1 leteckého zákona zriadiť civilné letisko, vykonať jeho podstatnú zmenu alebo ho zrušiť možno len so súhlasom ministerstva, ktoré rozhoduje po dohode s dotknutými orgánmi štátnej správy a obcí. Ministerstvo v rozhodnutí určí účel, ktorému bude letisko slúžiť, ako aj podmienky a obmedzenia na zaistenie bezpečnosti leteckej prevádzky a ochrany životného prostredia pred hlukom a emisiami zo znečisťujúcich látok z lietadiel. Ministerstvo zároveň zabezpečí, aby s konaním o udelenie súhlasu bolo spojené konanie podľa osobitných predpisov.

Podľa § 27 ods. 2 leteckého zákona zriadiť letecké pozemné zariadenie, vykonať jeho podstatnú zmenu alebo ho zrušiť možno len so súhlasom leteckého úradu. Letecký úrad v rozhodnutí určí podmienky a obmedzenia na zaistenie bezpečnosti leteckej prevádzky a ochrany životného prostredia pred hlukom a emisiami zo znečisťujúcich látok z lietadiel. Letecký úrad zároveň zabezpečí, aby s konaním o udelenie súhlasu bolo spojené konanie podľa osobitných predpisov.

Podľa § 120 ods. 1 stavebného zákona pri stavbách letísk, stavbách v územných obvodoch letísk a stavbách leteckých pozemných zariadení, stavbách dráh a na dráhe, pri stavbách pozemných komunikácií, pri vodných stavbách a stavbách podliehajúcich integrovanému povoleniu a pri stavbách na povrchu, ktoré bezprostredne slúžia prevádzke banských diel a banských stavieb pod povrchom, a to ťažných vežíach, jamových budovách, strojovniach ťažných strojov a ventilátorovniach a pri stavbách skladov výbušnín vykonávajú pôsobnosť stavebného úradu s výnimkou právomoci vo veciach územného rozhodovania a vyvlastnenia orgány vykonávajúce štátnu správu na uvedených úsekoch

podľa osobitných predpisov (ďalej len „špeciálne stavebné úrady“).

Podľa § 120 ods. 2 stavebného zákona špeciálne stavebné úrady postupujú podľa tohto zákona, pokiaľ osobitné predpisy podľa odseku 1 neustanovujú inak; povoliť stavbu alebo jej zmenu možno len na základe záväzného stanoviska podľa § 140b vydaného miestne príslušným stavebným úradom, ktorý overuje dodržanie podmienok určených v územnom rozhodnutí alebo zastavovacích podmienok určených územným plánom zóny, ak sa územné rozhodnutie nevydáva.

Podľa § 28 ods. 1 leteckého zákona špeciálnym stavebným úradom pre stavby v územných obvodoch letísk a stavby leteckých pozemných zariadení je letecký úrad.

Podľa § 28 ods. 2 leteckého zákona letecký úrad je dotknutým orgánom štátnej správy v územnom konaní pri stavbách v územných obvodoch letísk a stavbách leteckých pozemných zariadení.

Podľa § 140b ods. 1 stavebného zákona záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

Podľa § 31 leteckého zákona z dôvodu zriadenia alebo prevádzkovania verejných letísk a leteckých pozemných zariadení vrátane ich ochranných pásem možno vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vo verejnom záujme za náhradu obmedziť alebo nehnuteľnosti za odplatu vyvlastniť.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcich právnych noriem a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke správne a rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobcu zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že právo na vlastníctvo ako ústavné právo nie je totožné s vlastníckym právom ako inštitútom občianskeho práva. Ústavné právo na vlastníctvo sa chápe ako verejnoprávny inštitút, ktorý je záväzným určením pre zákonodarcu a vyjadruje vzťah medzi štátom a vlastníkom, ktorého úprava je za určitých hmotnoprávnych a procesných podmienok priamo aplikovateľná. Ústavné právo vlastníť majetok znamená predovšetkým ochranu riadne nadobudnutého vlastníctva. Okrem toho má zabezpečiť rovnaké právne predpoklady nadobúdať vlastníctvo (prístup k majetku). Obsah vlastníckeho práva ustanovuje (vymedzuje) zákon za podmienok ustanovených Ústavou Slovenskej republiky (čl. 13 a čl. 20 ústavy). Jednotlivé oprávnenia (čiastkové práva), ktoré tvoria obsah vlastníckeho práva, ustanovuje § 123 Občianskeho zákonníka. Podľa neho vlastníč je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že námietka žalobcu, ktorý krajskému súdu vyčítal, že sa nezaoberal tým, či boli resp. naďalej existujú podmienky na vydanie rozhodnutia o zriadení letiska ako verejného letiska, a tým obmedzil právo žalobcu na vlastníctvo, nie je namieste. Taktiež má za potrebné

uviesť, že skutočnosť, že prevádzkovateľ letiska si nesplnil svoju povinnosť spočívajúcu vo vyplatení odplaty za obmedzenie vlastníckeho práva nepredstavuje zákonný dôvod na zrušenie letiska.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému, ako ani účastníkovi konania náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.